

PRESENTACIÓ JOAQUIM NADAL

TESTIMONI DE CÀRREC (PROA) –

VINT ANYS AL SERVEI DE CATALUNYA (1993-2012)

Gràcies Quim per escriure aquest llibre.

I gràcies per convidar-me a presentar-lo i acompanyar-te

Gràcies també a l'editorial per la confiança i a tots vostès per l'assistència.

Vull ser honesta.

No, no m'he llegit *tot* el llibre...,

com bé saben aquests dies estic concentradíssima en un procés de primàries obertes a Barcelona i no dispo de tot el temps que vull... (però això, ara no toca, hem vingut a parlar del teu llibre...)

Com els deia, no l'he llegit tot, però m'he inventat maneres de llegir-lo.

A bocins.

Amb abordatges inspiracionals... que ara els hi explicaré.

La primera manera és per l'índex onomàstic. Divertidíssim.

És una manera tafanera, com ho és en Quim, de mirar les coses, les relacions i les persones.

Més de 1.000 persones... m'atreviria a dir que els que no surten, no compten en la vida política i pública... però gairebé

A partir d'ara, cada cop que vagi a reunir-me amb una persona... miraré la llista i repassaré les notes d'en Quim. Ben segur que hi trobaré, sempre, un retrat precís del personatge en qüestió.

Una segona aproximació és a partir dels temes, gràcies al seu elaborat i cuidat índex, que permet trobar amb molta facilitat situacions, contextos històrics i conceptes.

La tercera, a l'atzar. La recomano. És un llibre exquisit... entretingut, que ajuda a recordar i fa pensar i reflexionar. I darrera de cada passatge i situació d'alguna manera queden recollides totes les passions públiques d'en Quim, de les que també en parlaré.

I no em puc estar de suggerir una darrera manera de llegir aquests dietaris ...

Aquest llibre és molt millor que moltes de les guies de fondes, restaurants i cases de menjar que es poden trobar a qualsevol llibreria. En Quim sap menjar, i li agrada. Per tots els amants de la cuina i de la cultura dels fogons i la sobretaula... aquest llibre és imprescindible i tinc ben marcades totes les seves recomanacions!

Les passions *públiques* d'en Quim

No cal que digui que m'honora profundament presentar aquesta obra, i que no sabria emmarcar-la dins de cap estil concret i potser el que millor s'hi escau és el mateix títol: *Un Testimoni de Càrrec*.

Un testimoni autobiogràfic que segurament podríem acompanyar de molts adjectius, jo, però, en voldria destacar un que hi és present des del pròleg, passant per tots els episodis que es relaten i impregnant també la Nota Final que tanca el *Testimoni*: l'adjectiu és passional.

Aquests és un llibre passional, de les passions públiques d'en Quim

El servidor públic. La passió d'aquell que se sap un servidor públic honest, que bull cercant la manera de contribuir millor al progrés i justícia d'un país que sent i estima, que és el seu.

Una passió que es copsa en tota la seva magnitud en els moments més difícils, com el de la crisi del Carmel, on veiem un Quim treballar i patir fins a l'extenuació -durant unes llargues i tenses setmanes- per retornar la seguretat als veïns afectats i per restablir la confiança en l'obra pública.

L'historiador. La passió també de l'historiador empedreït. De qui treballa les dades, qui arxiva i conserva els moments viscuts perquè és conscient que serà fonamental recordar-los per comprendre el moment que viu.

L'escriptor. Una passió que la canalitza, la transmet i comunica a través de l'escriptura. És el seu medi, el seu hàbitat. Articles, llibres, discursos, cartes ... són l'evidència que ens permet assegurar que en Quim Nadal és un home que estima les lletres, un home de paraules i de paraula. També en els nous formats. No li fan por els 140 caràcters que limita Twitter per expressar-se. Els

tuits d'en Quim han merescut ser antologats per en Narcís Comadira. Aquí en teniu un exemple d'entre els més de 10.800 tuits que ha fet, de 19 gener d'aquest any: “*Un cel pla i gris, monòton, i un terra xop i regalimant. No plou ara. Hi ha la calma de després i el rastre vegetal de l'aigua. Marques a terra*”

El catalanista. En aquests 20 anys d'activitat política, frenètica, hi destaca una altra passió, el marc que li dóna sentit a aquesta activitat, que li dóna un horitzó col·lectiu: Catalunya. L'afany de progrés i benestar pel país ha marcat la seva activitat des de bon començament. L'objectiu incansable de treballar per la gent que hi viu i que hi treballa, de llaurar pels que hi viuran i hi treballaran, i de commemorar i recordar qui i què ha fet que siguem qui som, ... defineix qui és en Quim i quina és la seva empremta política.

El gironí. Tot i que en Quim ens adverteix que la seva experiència com alcalde de Girona serà objecte d'un futur llibre, aquest “Testimoni” està impregnat de la insubornable condició gironina d'en Quim. Girona és el seu hàbitat, la referència permanent, el refugi reparador. En Quim ha exhibeix Girona amb orgull. En Quim s'ha rebelat contra la llei no escrita que diu que per tenir un lloc rellevant en la política catalana s'ha de pertànyer als cercles de la capital.

El polític, el socialista. En Quim va trobar en el Partit dels Socialistes el mitjà per poder desplegar la seva passió de servei públic. En fa un balanç crític, però farcit també de moments especials i emotius... d'aquells que paguen la pena.

Per què ha pagat la pena, oi Quim?

El també historiador Joan B. Culla ens recordava fa pocs dies que la situació actual del partit, del nostre partit, no es deu a l'esclat social sobiranista, sino a la pròpia gestió de la direcció del partit, sense brúixola i potser sense aquesta passió que definíem...

De moments emotius i significatius en aquests 20 anys n'hi ha, i força. Vull esmentar-ne alguns, breument. M'ha fet especial il·lusió la inclusió de la Carta de Pasqual Maragall a la Comissió Executiva PSC del 2004. El president Maragall fa un diagnòstic molt lúcida de la situació de Catalunya, al temps que exposa les seves intuïcions que dibuixaven el paper de Catalunya i Barcelona a Europa i al món. Aquestes intuïcions són plenament vàlides 10 anys més tard, unes intuïcions que pel que fos van ser ignorades. En Quim conserva aquesta carta, la transcriu, i una se n'adona de moltes coses... de moltes....

També són de gran interès altres moments greus, per no dir que tenen un punt dramàtic, com els episodis amb Magdalena Álvarez o amb José Bono. Mostres de les tensions contínues entre dos governs que estaven condemnats, de grat o per força, a entendre's i a arribar a acords. No sense friccions, certament, però, en Quim és també un home de consens i d'acord, i així ho ha demostrat.

L'amistat. La darrera passió -que transcendeix l'àmbit públic- que volia esmentar i que per mi té un significat especial, és l'amistat. En Quim no només és amic dels seus amics, no només els respecta,

sinó que origina relacions, molt sinceres i afectuoses i que perduren i perduren ... aquelles que paguen la pena, no sé si em sé explicar.

Perquè en Quim és un sentimental ... Un home de llàgrima fàcil com confessa reiteradament en els dietaris. En el llibre hi ha dos episodis que mostren com d'important ha estat l'afecte i l'amistat durant aquests 20 anys. D'una banda, el relat que fa de la seva relació amb el seu fill, quan confessa que en el fons li agrada molt que el seu fill s'interessi pel que fa. Reflecteix fins a quin punt és important sentir-se acompanyat pels teus quan t'endinses on t'endinses.

I d'altra banda, la carta de comiat a qui va ser Secretari general del seu Departament, Pep Mir; transparent, emotiva, carregada de sentiments expressats a cor obert.

Són aquestes passions -el Servei Públic, la Història, l'Escriptura, Catalunya, Girona, la Política, l'Amistat- les que segons el meu punt de vista ens diuen qui és en Quim Nadal.

Passions i fets.

Com la Llei de Barris, font central d'inspiració i model d'actuació extraordinaris per entendre com l'espai públic fa societat, i com la societat ha d'inspirar l'espai públic.

Acabo al fil de la darrera de les passions d'en Quim que comparteixo: l'amistat. Sí en Quim m'honora amb la seva amistat.

I estic segura que no es molestarà si jo també faig el meu petit i personal *Testimoni de càrrec* i els hi explico dues anècdotes, dues intimitats dels quatre anys que varem compartir la responsabilitat del Govern de Catalunya.

Quim, acabo

A mi sempre m'has mirat als ulls i sempre m'has estès una mà. El teu *Testimoni de Càrrec* té un significat i ens serveix per entendre la convulsa política catalana d'aquests darrers anys ... però segurament també per entendre'm una mica a mi mateixa.

I no oblidaré mai el dia que els dos varem deixar el Parlament, com bé expliques molt bé a l'inici del teu llibre.

Gràcies Quim, per tantes coses, per escriure el llibre i per que em deixis estar al teu costat.